

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὁμηρίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ν ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 39

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 297]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ὅτε ἡ συρίκτρα τῶν ἐργοστασιῶν ἐσήμανε τὴν ἐξοδὸν ἐστηρίζετο ἔτι ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου τῆς ρεμβάζουσα. Οἱ ὀξεῖς συριγμοὶ ἀρύπνισαν αὐτὴν καὶ τότε εἶδεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς σκοπιᾶς τὴν μαύρην μυρμηκιὰν τῶν ἐργατῶν, πυκνὴν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ κατακλύζουσαν τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου καὶ βαθμηδὸν διαλυομένην εἰς μικρὰ ρεύματα καὶ τέλος καταντήσασαν εἰς μικροὺς ὀμίλους ἐξαφανισθέντας καὶ αὐτοὺς ταχέως. Ὁ κώδων τοῦ θυρωροῦ ἐσήμανε καὶ ὁ δίφρος τοῦ κ. Βουλφρὰν ἀνῆλθε τὴν κυκλικὴν δευδροστοιχίαν συρόμενος ὑπὸ τοῦ ἥρμα βαδίζοντος γηραιοῦ ἵππου.

Ἄλλ' ὅμως ἡ Πετρίνα ἔμεινεν ἔτι ἐν τῷ δωματίῳ τῆς καί, ὡς τῇ εἶχε παραγγείλῃ ὁ κ. Βουλφρὰν, ἐκαλλωπίσθη, ἀφειδῶς ἀσπεύουσα τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας καὶ τὸν σάπωνα—ἐξαίρετον σάπωνα λιπαρόν, ἀφρώδην καὶ εὐωδέστατον. Κατέβη δὲ μόνον ὅτε τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας τοῦ δωματίου τῆς ὠρολόγιον ἐσήμανεν ὀκτὼ ὥρας.

Ἡρώτα δὲ ἐαυτὴν πῶς θὰ εὕρῃ τὸ ἐστιατόριον· ἀλλὰ δὲν ἠναγκάσθη νὰ το ἀναζητήσῃ, διότι θεράπων ἐν στολῇ περιμένων ὠδήγησεν αὐτήν. Σχεδὸν παρ' οὐδὲν εἰσῆλθε καὶ ὁ κ. Βουλφρὰν ἄνευ ὁδηγοῦ. Παρετήρησε δὲ ἡ Πετρίνα ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ λινῆς λωρίδος κειμένης ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγὸς τῶν βημάτων του, ἀναπληρῶντων οὕτω τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Κάνιστρον ἀνθέων εὐόσμων ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ἣν ἐκάλυπτον βαρέα σκεύη ἀργυρᾶ τορευτὰ καὶ χρυστάλλινα πελεκητὰ, ὧν αἱ ἔδραι ἐξήστραπτον ἀντανακλώσαι τὸ καταυγάζον ἐκ τοῦ πολυελαίου ἡλεκτρικὸν φῶς.

Ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ὀρθία ὀπισθεν τοῦ καθίσματος τῆς ἀμυχανοῦσα τὴν νὰ

πράξῃ· εὐτυχῶς ὁ κ. Βουλφρὰν ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν τῆς:

«Κάθισε, τῇ εἶπε.

Πάραυτα ἤρχισεν ἡ διανομὴ τῶν φαγητῶν. Ὁ θεράπων ὅστις τὴν εἶχεν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἔθηκεν ἐνώπιόν τῆς πινάκιον ρόφηματος, ὁ δὲ Σταμάτης ἔφερεν ἕτερον πινάκιον πρὸς τὸν κύριόν του πλήρες τοῦτο μέχρι τῶν χειλέων.

Ἐὰν ἐδείπνει μόνη μετὰ τοῦ κ. Βουλφρὰν, θὰ ἦτο ἐν πάσῃ ἀνέσει· ἀλλ' αἰσθανομένη συγκεντρούμενα ἐπ' αὐτῆς τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν δύο θεραπόντων, οἵτινες περιέμενον ἀναμφιβόλως νὰ ἴδωσι πῶς ἔτρωγε τὸ ἀγρίμιον, ὡς αὐτοὶ τὴν ἐνόμιζον, ἠσθάνετο συστολὴν τινα καὶ στενοχωρίαν εἰς τὰς κινήσεις τῆς.

Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν διέπραξεν ἀδεξιότητά τινα.

«Ἄφ' οὗτο ἠσθένησα συνηθίζω νὰ τρώω δύο σοῦπες, διότι μ' ἔρχεται εὐκολώτερον· ἀλλὰ σὺ ἡ ὁποία βλέπεις δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ κάμῃς τὸ αὐτό.

—Τόσον καιρὸν ἔχω νὰ φάγω σοῦπαν, ὥστε μετὰ χαρᾶς θὰ ἔτρωγα καὶ ἐγὼ δύο.»

Ἐκόμισαν καὶ δεύτερον ρόφημα ἀλλὰ διάφορον τοῦ πρώτου, ἐκ λαγάνων μετὰ δαυκίων καὶ γεωμήλων, ἀπλοῦν ὡς τὸ τῶν χωρικῶν.

Καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ δεῖπνον εἶχε τὴν αὐτὴν ἀπλότητα, πιζέλια μετὰ κρέατος καὶ φυλλὰς, ὁ ἐστὶ σαλάτα. Ἀλλὰ τὰ ἐπιδόρπια ὅμως ἦσαν πολυποικίλα· τέσσαρες ὀπωροθῆκαι περιεῖχον πλακούντια καὶ τέσσαρες ἄλλαι ἦσαν πλήρεις ὀπωρικῶν θαυμασίων.

«Αὔριον θὰ ὑπάγῃς, ἂν θέλῃς, νὰ ἐπισκεφθῇς τὰ θερμοκήπια ὅπου παράγονται οἱ καρποὶ οὗτοι», εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν.

Ἐλαβεν εἰς τὸ πινάκιόν τῆς ὀλίγα κεράσια μετὰ διακρίσεως· ἀλλ' ὁ κ. Βουλφρὰν τῇ εἶπε νὰ λάβῃ καὶ βερούκοκκα καὶ ροδάκινα καὶ σταφύλια.

«Ἐγὼ, ἂν εἶχα τὴν ἡλικίαν σου, θὰ

«Ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν. (Σελ. 297)

ἔτρωγα ὅσα ὀπωρικά εὐρίσκονται εἰς τὸ τραπέζι... ἂν μοῦ τα εἶδαν.»

Τότε ὁ Σταμάτης ἐρείδόμενος εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ κ. Βουλφρὰν, κατέλειπε τὴν ὀπισθεν τοῦ καθίσματος αὐτοῦ θέσιν του καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ ἀγριμίου τούτου ὡς θὰ ἔπραττε περὶ πιθήκου πεπαιδευμένου, ἐν βερούκοκκον καὶ ἐν ροδάκινον ἐκλέξας αὐτὰ μετὰ προσοχῆς εἰδήμονος ἀνθρώπου.

Δήξαντος τοῦ δεῖπνου, ὁ κ. Βουλφρὰν ἐγειρόμενος εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν·

«Τώρα εἶσαι ἐλευθέρα ἕως αὔριον τὸ πρωῒ. Δύνασαι νὰ περιπατήσῃς εἰς τὸν κήπον μετὰ τὴν σελήνην, νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἣ καὶ νὰ πάρῃς βιβλίον εἰς τὸ δωματίόν σου.

Ἡ Πετρίνα ἴστατο ἀμυχανοῦσα καὶ ἐρωτῶσα ἐαυτὴν μήπως ὤφειλε νὰ εἴπῃ

πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅτι εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του. Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν Σταμάτην εἶδεν αὐτὸν κεύοντα πρὸς αὐτὴν σιωπηλῶς, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἐσήμαινον τὰ σχήματά του· διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐφαίνετο κρατὼν βιβλίον καὶ φυλλολογῶν αὐτὸ διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἐπειτα δὲ ἐδείκνυε τὸν κ. Βουλφράν κινῶν τὰ χεῖλη του μετὰ ζωηρότητος. Παρευθὺς ἡ Πετρίνα ἐνόμι- σεν ὅτι ὁ Σταμάτης τῇ ἐξήγει ὅτι ὠ- φείλε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. Βουλφράν ἂν θέλῃ νὰ τῷ ἀναγνώσῃ τι· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἤδη σκεφθῇ τοῦτο, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

« Ἀλλὰ δὲν με χρειάζεσθε, κύριε ; Δὲν θέλετε νὰ σας ἀναγνώσω τίποτε ; » Ἐχάρη δὲ ἰδοῦσα τὸν Σταμάτην ἐπιδοκιμάζοντα τὴν ἐρώτησίν της διὰ ζωηρῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς, διότι ἐμάντευσε καλῶς τὴν ἐπιθυμίαν του.

« Ὅταν τις ἐργάζεται, ὀφείλει νὰ ἐ- χῇ καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας του, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βουλφράν.

— Σὰς βεβαίω ὅτι καθ' ὅλου δὲν εἶμαι κουρασμένη.

— Τότε, εἶπε, ἀκολουθεῖ μοι εἰς τὸ γραφεῖόν μου. »

Τὸ γραφεῖον ἦτο δωμάτιον εὐρύχωρον σκοτεινόν, χωριζόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐ- στιατορίου διὰ προδόμου, συνδεόμενον δὲ μετ' αὐτοῦ διὰ τάπητος στενοῦ ἐφ' οὗ ἤδυνάτο ὁ κ. Βουλφράν νὰ βαδίξῃ ἐλευθέρως, διότι ἐβλεπε νοερῶς, καὶ οἱ πόδες του εἶχον συνειθίσῃ νὰ εὐρίσκωσι τὰς διαφόρους ἀποστάσεις.

Ὁ κ. Βουλφράν ἐπίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ τὸ δωμάτιον ἐφω- τίσθη. Ἡ Πετρίνα εἶδεν ἐν τῷ δωμα-τίῳ τράπεζαν μεγάλην καλυπτομένην ὑ- πὸ χαρτίων, χαρτοθηκὰς, ἔδρας καὶ οὐ- δὲν πλέον. Πρὸ τίνος παραθύρου ἔκειτο καθέδρα μεγάλη· ἡ δὲ τριβὴ τοῦ τάπη-τος ἐδείκνυνεν ὅτι ὁ γηραιὸς οἰκοδεσπό-της θὰ ἐκάθητο ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ οὐρανοῦ, οὐ οὐδὲ τὰ νέφη κἂν ἤδυνάτο νὰ ἴδῃ.

« Καὶ σὰν τί θὰ μ' ἀνεγίνωσκας; ἡ-ρώτησε. »

— Καμμίαν ἐφημερίδα, ἂν θέλετε » Ἐκείνο δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφο-ροι ἐφημερίδες δεδιπλωμέναι διὰ ται-νιῶν πολυχρόνων.

« Ὅσον ὀλιγώτερον χρόνον διαθετο-μεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων, τόσοον καλλίτερα. Ἀγαπᾷς τὰς Περι-ηγήσεις ; »

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀς υπάγωμεν λοιπὸν εἰς τὴν βι-βλιοθήκην. »

Ἡ βιβλιοθήκη συνεκινῶναι πρὸς τὸ γραφεῖον. Εἰσῆλθον, καὶ διὰ τῆς πίεσεως κομβίου ἐγινε φῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ μία μόνον λυχνία ἐφωτίσθη, αἱ δὲ βιβλιοθή-και ἦσαν ἐν μέλανος ξύλου, τὸ δὲ δω-

μάτιον ἦτο μέγα, τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέ-ρος ἀπέμεινε ἐν τῇ σκιᾷ.

« Εἰξεύρεις τὸν Γύρον τοῦ Κό-σμου ; » ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

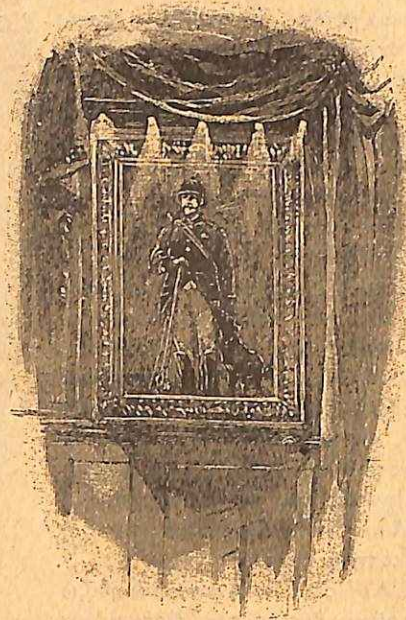
— Ὅθ' εὐρωμεν εἰς τὸν ἀλφειοτικὸν κατάλογον τὰς δεούσας ὁδηγίας. »

ᾠδήγησε τὴν Πετρίναν εἰς τὴν βι-βλιοθήκην ἐν ἣ ἦτο ὁ κατάλογος καὶ τῇ εἶπε νὰ τον ἀναζητήσῃ. Μετὰ τινὰς δυσκολίας τον εὗρε καὶ ἠρώτησε τὸν κ. Βουλφράν :

« Τί νὰ ζητήσω ; »

— Εἰς τὸ I, τὴν λέξιν Ἰνδία.

Βλέπετε, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐπεζήτηε παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν δύστηνον υἱὸν του καὶ εὐηρεστεῖτο ἀναγινώσκων τὰς πε-

« Παρευθὺς μικραὶ λυχνίαι κατέκλυσαν τὴν εἰκόνα δι' ἡλεκτρικοῦ φωτὸς (Σελ. 306) »

ριγραφὰς τῶν χωρῶν ἐν αἷς τον ἀνεζήτηε.

« Τί βλέπεις ; εἶπε.

— Ἰνδία τῶν Ραγιαχ, πε-ριήγησις εἰς τὰ βασίλεια τῆς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βεγγάλης, 1871^ο, 206—288.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰς τὸν δευτε-ρον τόμον τοῦ ἔτους 1871, εἰς τὴν σε-λίδα 209, θὰ εὐρωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως· λάβε τὸν τόμον καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ γραφεῖον. »

Ἀλλ' ὅτε ἐσχυσε καὶ ἔλαβε τὸν τό-μον ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς βιβλιοθή-κης, ἀντὶ νὰ ἀνεγερθῇ, ἐμεινεν ἐκεῖ πα-ρατηροῦσα προσωπογραφίαν κρεμαμένην ὑπεράνω τῆς ἐστίας, ἣν διέκριναν οἱ ὀφ-θαλμοὶ της συνήθισαντες βαθμηδὸν εἰς τὸ ὀλίγον φῶς τοῦ δωματίου.

« Τί ἔχεις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐλευθέρως ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα ἄλ-λὰ συγκεκινημένη·

« Παρατηρῶ τὴν εἰκόνα ὅπου εἶνε ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὴν ἐστίαν.

— Εἶνε ὁ υἱός μου εἴκοσι ἐτῶν· ἄλ-λὰ δὲν θὰ τὴν βλέπῃς καλὰ, στάσου νὰ τὴν φωτίσω. »

Καὶ προχωρήσας εἰς τὸν τοῖχον ἐπέ-εσε κομβίον καὶ παρευθὺς μικραὶ λυ-χνίαι κείμεναι ὑπεράνω τῆς εἰκόνης κα-τέκλυσαν αὐτὴν διὰ φωτὸς ἡλεκτρικοῦ.

Ἡ Πετρίνα ἐγερθεῖσα προσέβη βήμα-τά τινα ἵνα ἴδῃ καλλίτερον, ἀλλ' αἶφνης ἔρρηξε κρυγὴν καὶ ὁ τόμος τοῦ βιβλίου ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς.

« Μὰ τί ἔχεις ; » ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἀλλ' ἡ Πετρίνα οὐδὲ κἂν διενούθη-ν νὰ ἀποκριθῇ.

Ἰσχυτο ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προ-σηλωμένους ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ νεανίου, ὅστις ἦτο ἐνδεδουμένος στολὴν κυνηγητικὴν ἐκ βελούδου πρασίνου, ἐφόρει πέτασσαν ὑ-ψηλὴν καὶ στηρίζων τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ ὅπλου του, ἐθώπευε διὰ τῆς ἐ-τέρας τὴν κεφαλὴν μαύρου κυνὸς κυνη-γητικοῦ. Ἐτρεμεν ἡ Πετρίνα σύσσωμος καὶ ρεῦμα δακρύων ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ προ-σώπου της. . . .

Τὰ δάκρυα ταῦτα ἐφάνερωσαν τὴν συ-κίνησίν της.

« Διατὶ κλαίεις, Χρυσούλα ; »

ᾠφείλε νὰ ἀποκριθῇ, προσεπάθησε πάσῃ δυνάμει νὰ ἐκστομίσῃ μίαν λέξιν, ἀλλὰ ποῦ ; . . .

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐψέλλισε.

« Ἡ εἰκὼν εἶνε . . . ὁ υἱός σας . . . σεῖς ὁ πατὴρ του. . . »

Ὁ κ. Βουλφράν μετὰ συγκινήσεως εἶπε·

« Καὶ ἐνθυμήθης τὸν ἰδικόν σου ; — Μάλιστα, κύριε . . . μάλιστα, κύ-ριε. »

— Τὸ καίμενο ! »

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΤΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΣ

Ἡ Χαρίκλεια ἦτο μικρὰ κόρη ἀεικί-νητος καὶ πολυάσχολος. Εἶχε πάντοτε νέας ιδέας καὶ χίλια σχέδια, τὸ ἐν κα-λίτερον τοῦ ἄλλου, μέσα εἰς τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της.

« Μαμά, εἶδες τὸν Χρηστάκη, τὸ παι-δάκι τῆς πλούστρας μας ; Τὸ καίμενο βγαίνει ἔξω μ' ἓνα φουστανάκι καλοκαι-ρινὸ καὶ τὸ ἐπανωφοράκι του εἶνε τόσῳ παλῆθ', τόσῳ λεπτό, ποῦ μοιάζει μὲ πανὶ ἀράχνης. Ὅτ' αὐτὸ πλέξω ἓνα ἄλλο μὲ τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο μαλλί πού μου ἔχα-ρισε ἡ γιαγιά. » Καὶ ἡ Χαρίκλεια ἤρχι-ζεν ἀμέσως τὸ ἐπανωφοράκι.

« Μαμά, ξέρεις, ἡ Κάκια εἶνε πολὺ στενοχωρημένη μὲ τὸ καναρίνι της. Ἡ μαμά της δὲν τὴν ἀφίνει νὰ το πάρῃ μαζὶ της εἰς τὰ Μέθανα, θὰ τὴν παρα-

καλέσω νὰ μού το δώσῃ νὰ τῆς το-περιποιούμαι ἐγὼ ὅσῳ θὰ λείπῃ. » Καὶ ἐξήρχετο μὲ τὴν ὑπέρβριαν ἡ Χαρί-κλεια, καὶ ἔφερε τὸ καναρίνι, καὶ τὸ ἔθα-ζεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ δὲν ἐπέ-τρεπεν εἰς κανένα νὰ το ἐγγίγῃ, τόσον ἦτο ξετρελαμένη μαζὶ του.

« Παππού, ἡ παντοῦφλές σου εἶνε πο-λὺ χαλασμένες· ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγοράσῃς ἄλλες. Ἐγὼ θὰ σου κεντίσω ἓνα ζευ-γάρι γιὰ τὴν ἐορτὴ σου. » Καὶ ἀμέσως τὸ τέλειον εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ ἐξαδέλφη της Ἰωάννα ἔκαμνε συλλογὴν ἀγρίων φυτῶν. Ἡ Χαρίκλεια τὸ ἔμαθε, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἐκτο-τε περίπατον ἐξοχικόν, χωρὶς νὰ κόψῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ ξηράνῃ ὅσα σπάνια φυτὰ ἤθελε συναντήσῃ.

Κατόπιν εἶδε τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων τοῦ ἐξαδέλφου της Κωστῆ. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ μαζεύῃ ξένα γραμματόσημα καὶ μὲ τὰς οἰκονο-μίας της κατάρθωσε νάγοράσῃ ἓν λεύ-κωμα.

Μίαν ἡμέραν ἡ Χρίκλεια ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν μητέρα της μὲ ἐν σχέδιον πάλιν νέον, ἀλλὰ πολὺ πλέον σοβαρὸν ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα.

Ἐέρεις μαμά, τὰ μαθήματά μου τὰ μανθάνω τόσῳ γρήγορα, ὥστε πάντοτε μοῦ μένει καιρὸς ἀρκετὸς. Μοῦ δίδεις τὴν ἀδειαν νὰ κάμω μάθημα τοῦ Γεωργάκη ; Χρὲς ἔλεγες πῶς ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ καὶ πρέπει πειὰ νάρχισῃ. Νά, ἐγὼ θὰ τον μάθω νὰ διαβάξῃ.

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ σο-βαρά, θὰ πᾶμε νὰ ρωτήσουμε πρῶτα τὰ συρτάρια σου. Αὐτὰ θὰ μας ἀπαντήσουν ὀριστικῶς.

— Τὰ συρτάρια μου ; τί σχέσιν ἔχουν, μαμά, τὰ συρτάρια μου μὲ τὸ μάθημα τοῦ Γεωργάκη ;

— Ἐλα μαζὶ μου καὶ θὰ ἴδῃς. »

Ἦρχισαν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ τραπέζιου τῶν ἐργοχειρῶν.

« Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐπανωφόρι που ἄρχισες γιὰ τὸν Χρηστάκη τὸν Δεκέμβριον· καὶ τῶρα εἶνε Ἰούλιος. Νὰ καὶ μισή παν-τούφλα γιὰ τὸν παππού· καὶ μεθαύριον εἶνε ἡ ἐορτὴ του. Νὰ μὴ κάλτσα μάλ-λινὴ που περιμένει τὸ ταῖρι της πρὸ δύο ἐτῶν. Θυμᾶσαι γιὰ ποῖόν τας ἄρχι-σας ; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι πειὰ. Νὰ ἔν ἄσπρο κέντημα κινιτισμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία καὶ ἀτελείωτο. . . . Καὶ αὐτὰ ἔδῶ, τὰ βλέπεις αὐτὰ ; τί εἶνε αὐτὰ ;

Αὐτὰ δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ ἐν σύμ-φυρμα περίπλοκον καὶ ἀκατανόμαστον ἀπὸ κλωστές, ἀπὸ μαλλιά, ἀπὸ κομμάτια δαντέλες, ἀπὸ κορδελίτσες, ἀπὸ μετὰξινά-ρακη— ἓνα κουδάρι ἀδιάλυτον τρυπημένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ καρφίτσες, ἀπὸ βελόνες καὶ ἀπὸ βελονάκια. Οὕτε ἡ Χαρίκλεια αὐτὴ θὰ ἦτο πλέον ἱκανὴ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ δώδεκα ἢ δεκαπέντε σχέδια τὰ

ὅποια, ἡμιτελῆ, συνεφύρθησαν εἰς συγ-κρότησιν τοῦ ἀθλίου καὶ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ χάους !

Ἐπῆγαν κατόπιν νὰ ἐξετάσουν τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. Ἡ μαμά ἐβγα-λεν ἀπὸ μέσα διαδοχικῶς : μίαν πυξίδα χρωμάτων, σχεδὸν ἀθίκτων· τετράδια, καθὲν τῶν ὁποίων ἐχρησίμευε διὰ πέντε ἢ ἑξ διαφόρους σκοποῦς, ὅλα καταμουν-τζουρωμένα καὶ ἐλεεινὰ· σχέδια ἱχθυογρα-φίας ἡμιτελῆ· τὸ περίφημον λεύκωμα ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξεχύθη βροχὴ γραμμα-τοσήμων, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν εἶχαν κολ-ληθῇ· ἔπειτα θρύμματα φυτῶν ξηρῶν ἀπὸ τὴν δῆθεν βοτανικὴν συλλογὴν καὶ τέλος ἓνα πουλὶ βαλσαμωμένο, τὸ κανα-ρίνι τῆς Κάκιας, ρεῦ! νεκρὸν πρὸ καιροῦ, θῦμα καὶ αὐτὸ τῆς Χαρίκλειας !

« Λοιπὸν, κόρη μου, τί σου λέγουν τὰ συρτάρια σου ; καταλαμβάνεις τὴν γλῶσσάν των ; Εἰς ἐμὲ λέγουν καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι ἡ μικρά μου Χαρί-κλεια ἔχει πολλὴν φαντασίαν καὶ πλῆθος ὠραίων ιδεῶν καὶ σχεδίων διὰ νὰ εὐχαρι-στῇ τοὺς ἄλλους· ὅτι δὲν της λείπει οὔτε φιλοκαλίκα οὔτε δεξιότης· ὅτι κάθε τι νέον τὴν θέλγει, ὅτι κάθε τι που ἀρχί-ζει τὴν ἐνθουσιάζει· ἀλλ' ὅτι ὁ κόρος καὶ ἡ κόπωσις τῇ ἔρχεται πολὺ γρήγορα, ἡ δὲ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς λείπουν τελείως. Καὶ χωρὶς θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν καὶ τὰ ὠραιότερα σχέδια δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε ! Δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰναλάβῃς αὐτὸ πού μου ἐζήτησες πρὸ ὀλίγου. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρας δὲν μαν-θάνει κανεὶς νὰ διαβάξῃ· χρειάζεται και-ρὸς, χρειάζεται τάξις, χρειάζεται ὑπομο-νὴ καὶ προπάντων ἐπιμονή. Ὅσα σοὶ φανῇ αὐριοῖν διασκεδαστικὸν· νὰ δεῖξῃς τὰ τέσ-σαρα ἢ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς τὸ ἀδελφάκι σου· ἴσως καὶ μεθαύριον· ἀλλὰ ὕστερα, ὅταν ἴδῃς ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃς πενήντα φο-ρὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, θὰ βαρεθῇς, θὰ τάφισῃς καὶ ὁ Γεωργάκης δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ! θὰ μείνῃ μὲ μιά κακὴ ἀρχὴ καὶ τίποτε ἄλλο.

— Ὡ μαμά! εἶπεν ἡ Χαρίκλεια. Νο-μίζω ὅτι με κρίνεις πολὺ αὐστηρά. Εἰς τὰ ἐργόχειρα καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις μου εἶμαι πολὺ ἄστατος, τὸ ξεύρω· ἀλ-λάζω γνώμη καὶ σχέδιο κάθε στιγμῇ ! ἀλλὰ τὸν Γεωργάκη μας τὸν ἀγαπῶ πο-λὺ, θέλω νὰ τον κάμω καλὸν καὶ πι-στεύω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ νικήσω τὸν ἑαυτόν μου. Ἀφῆσέ με νὰ δοκιμᾶσω, σὲ παρακαλῶ !

— Ὅχι, ὄχι ἀμέσως. Θὰ σε δοκι-μᾶσω πρῶτα. Ἀκουσε τί σου προτείνω : Πιάσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐργόχειρά που ἔχεις ἔς τὸ συρτάρι σου ἀτελείωτα· τῆς παντοῦ-φλῆς τοῦ παπποῦ, τῆς ἐπανωφοράκι τοῦ Χρηστό, τῆς μάλλινης κάλτσας δὲν ξεύρω τίνος, καὶ ὅταν τα τελειώσῃς

καλὰ, τότε θὰ σου ἐμπιστευθῶ τὸν Γεωρ-γάκη. Δέχῃ ;

— Νάί, μαμά, δέχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά ! »

Καὶ μὲ τὴν συνήθη της ζέσιν, ἡ Χα-ρίκλεια ἐπίασε τῆς παντοῦφλῆς καὶ ἐκέν-τησε δύο ὥρας τόσον ἐπιμελῶς, ὥστε ἐλησμόνησε τὸ φαγητόν της.

Παρῆλθον ἔκτοτε τρεῖς μῆνες. Ἡ παντοῦφλῆς ἐτελείωσαν. Τὰς εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς πό-δας τοῦ παπποῦ. Ἀλλὰ, φαίνεται, ὁ κα-λὸς ζῆλος δὲν διήρκεσε πολὺ καὶ αἱ κάλτσες καὶ τὸ ἐπανωφοράκι περιμένον ἀκόμη μέσα εἰς τὸ συρτάρι, ἀφ' οὗ ἡ μαμά κάμνει μάθημα τοῦ Γεωργάκη. . . .

Ἀλλοίμονον ! Τί θὰ γίνῃ ἡ Χαρί-κλεια, ἂν δὲν μεταβληθῇ ; Πρὸς ποῖον καὶ πρὸς τί θὰ εἶνε χρήσιμος ; Καὶ ἂν αὐτὴ τῆς ἡ ἀστάθεια, αὐτὸς ὁ οἰστρος ὁ εὐμετάβολος, ἐπεκταθῇ βαθμηδὸν ἀπὸ τὰ πράγματα εἰς τὰ πρόσωπα καὶ κανονίσῃ τοῦ λοιποῦ τὰ πρὸς τοὺς ἄλ-λους αἰσθηματά της ; Ὡ, θὰ εἶνε τρομε-ρόν ! Καὶ ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ της συμβῇ αὐτὸ ποτὲ τῆς δυστυχούς Χαρι-κλειας !

KIMON ALKIASHE

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ | ANNA
ΑΜΑΛΙΑ | Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ
Ἡ σκηνὴ περιεστῇ αἰθουσῶν

ΣΚΗΝΗ Α'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σκεπτικὸς στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης ΑΜΑΛΙΑ καὶ ANNA εἰσερχόμεναι.

ΑΜΑΛΙΑ.—Γιαννάκη, μὴν εἶδες τὸ σου-γιά μου ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ποῦ ἤθελες νὰ τον ἴδῃ ; ΑΜΑΛΙΑ.—Μοῦ φαίνεται πῶς τον ἄφη-σα ἐδῶ.

ANNA.—Χθὲς νομίζω, τὸν εἶχαμε ἐπὶ τοῦ περιόβου, ποῦ ἐκόπταμε βέργες. Θυμᾶσαι, Γιαννάκη ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Καλὲ, ξεύρω γ' ὧ ; ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸν εἶχα, ἀφ' οὗ ἐκοπτα βέρ-γες. Ἀλλὰ θὰ τον ἔβαλα πάλι ἐπὶ τὴν τσε-πη μου.

ANNA.—Ὅτ' αὐτὸν βροῦμε, ὁ θεὸς λέγει ὅτι τίποτε δὲν χάνεται.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Μάλιστα ! Ἐγὼ πῶς ἔ-χασα δύο βῶλους ;

ANNA.—Ἄλλο εἶνε οἱ βῶλοι ! οἱ βῶλοι κυλοῦν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἐπειτα ἓνας βῶλος τί ἀξί-ζει ; Ἐνῶ ὁ σουγιάς μου τί ὠραίος ποῦ εἶνε ! Μοῦ τὸν ἐχάρισε ὁ νονός μου· ἔχει δύο λεπίδες μεγάλες ὁ σουγιάς μου· μιά στρογ-γυλὴ καὶ μιά μυτερή.

ANNA.—Ἡ μητέρα εἶνε ἐπικίνδυνος.

ΑΜΑΛΙΑ.—"Εννοια σου και προσέχω. Έχει ακόμη ένα πριονάκι, ένα τρυπητήρι και μια λεπίδα μικρή για τα μολύβια.

ΑΝΝΑ.—"Ωραιότερο σουγιά δεν είδα ακόμη.

ΑΜΑΛΙΑ.—Γιαννάκη, σύ που επιθυμούσες τόσων να έχης ένα τέτοιο, βοήθησέ μας λοιπόν να τον βρούμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—"Οχι! να τον βρήτε μόνοι σας.

ΑΝΝΑ.—Είσαι με την κακή σου, σήμερα. Τι έχεις;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τίποτε· τι νάχω;

ΑΝΝΑ.—Τίποτε που δεν θέλεις να μας το πής.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—"Αφησέ με ήσυχο, σέ παρακαλώ.

ΑΝΝΑ.—Θα άγουροζύπνησες, φαίνεται.

"Ελα! (δ Γιαννάκης ύψώνει τους ώμους.)

"Ελα, σαν καλό παιδί, να μας βοηθήσης να βρούμε το σουγιά.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Μάρεσαι καλλίτερα να μείνω εδώ. Είσθε αρκετές αι δύο γι' αυτή τη δουλειά.

ΑΜΑΛΙΑ.—"Ελα, Γιαννάκη μου, να σε χαρώ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Κτυπών με τον πόδα) "Οχι! όχι! όχι!

ΑΜΑΛΙΑ.—Κακέ! Παράξενο!

ΑΝΝΑ.—Ποτέ δεν είνε τέτοιοι... Πρέπει να είνε άρρωστος. Ίδες τι ξυρισμένα μούτρα που έχει! Πέ μας, Γιαννάκη, τι έχεις;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θα με ξεφορτωθήτε τέλος πάντων; Δεν έχω τίποτε· δεν πηγαίνω πουθενά. Νά!

ΑΜΑΛΙΑ.—"Ελα, πάμε, Άννα. Νά το θυμάσαι αυτό, Γιαννάκη! (Έξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ μόνος.

"Οχι! δεν πηγαίνω... Μου φάνηκε πώς ή Άννα μ' έβλεπε σαν... αλλά όχι, δεν το πιστεύω... πώς είνε δυνατόν; Κανείς δεν ξέρει πως εγώ εύρηκα το σουγιά. (Βλέπει τρυγύρο του, και άφ' ού βεβαιωθεί ότι είνε έντελώς άμόνος, εξάγει εκ τού θυλακίου του το μαχαίριδιον και το περιστρέφει εις τας χείρας του.) Πώς τον ήθελα! Από χθες το βράδυ πρέπει να τον άνοιξα είκοσι φορές... Και ποιός της είνε να τον χάση; Τόν εύρηκα 'ετό περβολό! σχεδόν μέσα 'ετό χώμα. Άν δεν ήμουν εγώ θα τον έπατούσαν και θα τον παράχωναν. Κανείς δεν θα τον ξανάβλεπε... Είνε λοιπόν δικός μου και ή Άμαλία άς πάη να γυρεύη...—Κάποιος είνε! (Φυλάττει τα χείρας τού μαχαίριδιον.) "Οχι, δεν ήτον κανείς. (Τό εξάγει πάλιν.) Τι εύμορφό που είνε!... Η άδελφή μου δεν θα το άγαπούσε όσφ λέγει, άφ' ού τό άφινε εδώ—κ' εκεί. Άπό την στιγμήν που το έχω δικό μου... δηλαδή από την στιγμήν που το βρήκα, όλφ λέγω να το δώσω, αλλά πάλιν το κρατώ... Και όμως αυτό δεν με άφησε να κοιμηθώ. Όλην την νύκτα έλεγα, να το δώσω—να μή το δώσω... Άλλά άν μάθουν ότι το έχω... θα 'πούν... Δεν θέλω να 'πούν ότι θα 'πούν... Τρέμω και να το συλλογισθώ... Γι' αυτό φοβούμαι πάντα· φοβούμαι σαν με βλέπουν, φοβούμαι σαν μου όμιλούν...

(Άνοίγει μίαν λεπίδα.) Καλέ, δεν βαρύνεσαι! φθάνει πού το έχω... Και όμως δεν μπορώ ποτέ να διασκεδάσω και να εύχαριστηθώ. Όλφ και φοβούμαι μήπως ή Άμαλία ή ή Άννα μου 'πούν: 'αέχεις τό σουγιά' και δεν μπορέσω να μην κοκκινίσω... Ω και να το ήξευρε ή μητέρα... Σήμερα τό πρωί πού με 'φίλησε, μου ήλθε να κλαύσω... Άνόητός που είμαι! (Φυλάττει τού μαχαίριδιον εις τού θυλακίου του.) Ποιός θά το ιδή! Μα... άν ψάξη κανείς 'την τσέπη μου; Όέλω να πάγω να το κρύψω, να το παραχώσω, και από καιρού εις καιρόν να πηγαίνω να το πέρνω... Έτσι θά είμαι πειό ήτυχος... Άν δεν είχε τό πριονάκι, και τό λεπίδακι για τα μολύβια, θά το έδινα... Γιατί λοιπόν να μή μου δώσουν και μένα ένα σουγιά' πού είμαι άγόρι; Οι σουγιάδες είνε για τα άγόρια, όχι για τα κορίτσια!... Έδώ μέσα φαίνεται όμως. (Παρατηρεί τού θυλακίου του) Έμπρός... (Κινεί τήν εξέλθη.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΑΝΝΑ.—Πού πās; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Όπου θέλω. ΑΜΑΛΙΑ.—Νά ψάξης για τό σουγιά; Έρχόμαστε και μεϊς. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—"Οχι! πηγαίνω να παίξω. ΑΝΝΑ.—Και μεϊς θά παίξουμε; ΑΜΑΛΙΑ.—Ναί! να διασκεδάσω λίγο, γιατί είμαι πολύ λυπημένη. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δυσημένη για ένα παλαιοσουγιά. Δεν άίτζει τον κόπο! ΑΝΝΑ.—Έθελες εσύ να χάσης τό σπαθί σου; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Και ποιός το θέλει τό σπαθί μου; Τά σπαθιά δεν είνε για τα κορίτσια, ούτε οι σουγιάδες... Ποιός θά μου πάρη τό σπαθί μου; ΑΝΝΑ.—Κανένas κλέπτης. ΑΜΑΛΙΑ.—Κανένas από μās δεν είνε κλέπτης. ΑΝΝΑ.—Έγώ είδα ένα λωποδύτη. ΑΜΑΛΙΑ.—Είδες λωποδύτη; ΑΝΝΑ.—Ναί! ήμουν με τον μπαμπά. Ένα λωποδύτη που είχε κλέψη... ΑΜΑΛΙΑ.—Τι είχε κλέψη; ΑΝΝΑ.—Δεν ξέρω. 'Στό δρόμο τον είδα. Οι άστυφύλακες τον είχαν πιάση και του είχαν δέση τα δυό χέρια. Έπερπατούσε με σκυμμένο κεφάλι. Τό μούτρο του ήτον άγριο, τα φορεμάτά του κουρελιασμένα. Τόν πήγαιναν 'ετή φυλακή. Άσχημο πράγμα ό λωποδύτης!

ΑΜΑΛΙΑ.—Πώς μπορούν και κλέπτουν; ΑΝΝΑ.—Οί κακοί άνθρωποι κλέπτουν. ΑΜΑΛΙΑ.—Τι έντροπή που θά την είχε αυτός που είδες!

ΑΝΝΑ.—"Ω, ναί. Τά παιδιά 'ετό δρόμο έφώναζαν: Γιούχα! Λωποδύτης! ΑΜΑΛΙΑ.—Φοβήθηκες, καίμηνι; ΑΝΝΑ.—"Οχι! ήμουν με τον μπαμπά. ΑΜΑΛΙΑ.—Όλους τούς λωποδύτας τους πιάνουν, αλήθεια; ΑΝΝΑ.—'Εννοείται! οί άστυφύλακες όλοι τους κυνηγούν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Κλεψιά είνε όταν πέρνη κανείς κανένα φρούτο, κανένα κομμάτι γλύκισμα; ΑΝΝΑ.—Κρυφά; βέβαια! Έγώ δεν πέρνω ποτέ. Νά, ό Παυλάκης ό γιός τού γεί-

τονα εδώ, έσκαρφάλωνε 'ετόν τοίχο για να κόψη φρούτα από τό περιβόλι μας, και ό μπαμπάς έλεγε πως θά τον βάλλη 'ετή φυλακή.

ΑΜΑΛΙΑ.—Έμεις δεν είδαμε ποτέ λωποδύτας· αλήθεια, Γιαννάκη;

ΑΝΝΑ.—(Πρός τόν Γιαννάκη.) Άποχρίσου λοιπόν.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δεν ξέρω καν τι λέτε.

ΑΝΝΑ.—Μιλούμε για λωποδύτας· είδες ποτέ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Πού να ιδώ; μήπως είνε γραμμένο 'ετό μέτωπό τους;

ΑΝΝΑ.—Και όμως φανερώνονται. Μα πώς είσαι έτσι ώχρός; Πρέπει να είσαι άρρωστος, βέβαια.

ΑΜΑΛΙΑ.—Είσαι άρρωστος; Πηγαίνω να το 'πώ της μαμάς...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Διακόπτων αυτήν) Άφ' ού σας λέγω πώς δεν έχω τίποτε!

ΑΜΑΛΙΑ.—Θέλεις να σου δώσω από εκείνες τές παστιλίες; Έχω ακόμη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δεν θέλω τίποτε.

ΑΝΝΑ.—Άφ' ού λοιπόν δεν έχης τίποτε. Έλα, πάμε να παίξουμε, έλα να φιληθούμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Γιατί να φιληθούμε; Τι ιδέα σου ήλθε;

ΑΝΝΑ.—Ναί, θέλω να σε φιλήσω.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δεν θέλω.

ΑΝΝΑ.—Πιάσ' τον, Άμαλία, θά τον φιλήσω διά της βίας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Άφησέ με! Άφ'ήστέ με! (Κινεί τήν εξέλθη) ή Άμαλία και ή Άννα τον κρατούν και τον έμποδίζουν, γελάσας.)

ΑΝΝΑ.—Πού θά μου πās!... Τι έχεις 'ετήν τσέπη σου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Άπωθών αυτήν.)—Άφησέ με, λοιπόν!

ΑΝΝΑ.—Έχεις... τό ξέρω...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—"Οχι, δεν τό ξέρεις.

ΑΝΝΑ.—Νά 'ετό πώ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Διακόπτων)—Ψέμματα!

ΑΜΑΛΙΑ.—Μά δεν σου είπε τί.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Έθελε να 'πή πως έχω τό σουγιά.

ΑΝΝΑ.—Ά, τι λές! Πώς ήτο δυνατόν να το πώ αυτό, να σε κατηγορήσω εμένα;

Έσύ; όχι, όχι, εμένα σε ξέρω για καλό παιδί. Πώς έπίστευσες ότι θά εφάινουμουν τόσφ κακή πρὸς ες;

Άμαλία, 'πες εσύ, έσκέφθηκα ή είπα τέτοιο πράγμα;

ΑΜΑΛΙΑ.—Ποτέ!... (Πρός τόν Γιαννάκη.) Κάνεις λάθος, Γιαννάκη μου!... Κλέει... Μην κλαίς! Δεν υπάρχει λόγος...

(Ό Γιαννάκης κλαίει με λυγμούς.) Σοῦ όρκίζομαι πώς ούτ' εγώ ούτε ή Άννα εδάλαμε 'ετό νοῦ μας τέτοιο κακό για σένα...

Και για να παρηγορηθής, σοῦ υπόσχομαι ότι άν εύρω τό σουγιά μου, θά σου τον χαρίσω!

ΑΝΝΑ.—Έτελείωσε, ναί!... Άλλά είνε ή ώρα τού προγεύματος. Πάμε. Έλα, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δεν πεινώ.

ΑΜΑΛΙΑ.—Καλά· θά σου φέρουμε ένα αχλάδι. (Έξέρχονται.)

[Έπεται τό τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά τό Γαλλικόν της Α. Gennevraye

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΟΛΑ εις αυτόν τόν κόσμον τελειούνουν. Είνε αλήθεια, κατά της οποίας δεν πιπτεύομεν να έχετε καμμίαν αντίρρησιν.

Ίδου ότι μετ' όλίγον τελειώνει και τό έτος 1895, διά να άρχισή τό 1896.

Ηξεύρετε καλά ότι οι άνθρωποι έσυνήθισαν να έορτάζουν την έτησίαν αυτήν μεταβολήν—ίσως διά να λησμονούν ότι γίνονται όλοι κατά έν έτος γεροντότεροι...

—με τόν παιδρότερον και ώραιότερον τρόπον: Με τά δώρα. Οί μεγάλοι φιλοδωρούν τούς μικρούς, και οι μικροί τούς μικροτέρους.

—Χαρά 'ετήν είδησιν! θάνακράξετε, άνυπόμονοι! αυτό ήθέλατε να μας 'πήτε; Σάν να μή το ήξεύραμεν ή σαν να υπήρχε στιγμή όλον τόν χρόνον πού να το λησμονώμεν!

"Οχι, μη βιάζεσθε, καλοί μου φίλοι. Δεν ήθέλαμεν να σας είπωμεν αυτό και μόνον. Ό σκοπός μας ήτο να σας συστήσωμεν από τώρα τό καλλίτερον, τό καταλληλότερον, τό ώραιότερον και τό ώφελιμώτερον δώρον τού Νέου Έτους.

—Και αυτό το ήξεύρομεν! θάνακράξετε πάλιν. Όρκισθήκατε να μή μας 'πήτε τίποτε νέον σήμερα! Τό καλλίτερον, τό καταλληλότερον, τό ώραιότερον και τό ώφελιμώτερον δώρον τού Νέου Έτους τι άλλο είνε παρά οι τόμοι της «Διαπλάσεως των Παίδων». Τό γνωρίζομεν αυτό από πείρας μακράς και ούτε είχατε καμμίαν ανάγκην να μάς το είπήτε!

Πολύ καλά! Άλλά στοιχηματίζομεν ότι αυτό που θα σας είπωμεν τώρα δεν το ήξεύρετε... Άκούσατε λοιπόν: "Όσοι θέλετε να προμηθευθήτε τό δώρον αυτό, τό καλλίτερον, τό ώραιότερον, κτλ. σπεύσατε να μας δώσατε παραγγελίαν όσφ τό δυνατόν ταχύτερον, διότι...

—Διότι;

—Διότι οι τόμοι της «Διαπλάσεως των Παίδων» τελειούνουν.

—ΙΙΙΙ!

—Διατί έκπλήττεσθε; Δεν σας είπομεν εις την άρχήν ότι όλα τά πράγματα εις αυτόν τόν κόσμον τελειούνουν; Και μήπως τά καλλίτερα, δεν τελειώνουν γρηγορώτερα; Λοιπόν και οι τόμοι της «Διαπλάσεως» τελειώνουν και άπόδειξις ότι ό 2ος τόμος εξητηλήθη έντελώς, πωληθέντων των τελευταίων αυτού πεντήκοντα άντιτύπων πρὸς 10 δρ. έκαστον· ό 10ος τόμος είνε σχεδόν εξητηλημένος, όλίγιστα δέ μόνον άντίτυπα μένουν ακόμη, προσφερόμενα πρὸς 10 δραχμάς έκαστον· οι δέ έπόμενοι πέντε τόμοι: 1ος, 3ος, 12ος, 13ος, 14ος πρὸς 2,50· από σήμεραν δέ και ό 8ος τόμος δεν τιμάται πλέον 1 φρ. αλλά 2,50 διότι ήρχισε να εξαντλήται και αυτός.

Οὔτω, ένφ κατά τας άρχάς τού παρελθόντος έτους, ότε ύπετιμήσαμεν τούς τόμους από φρ. 2,50 εις 1 φρ., ήδυνάμεθα να προσφέρωμεν 22 έν όλφ τόμους εις την άπιστεύτως εύθηνήν τιμήν, ήτοι πρὸς 1 φρ. έκαστον, σήμεραν μόνον 16 τόμοι είνε οι τιμώμενοι πρὸς 1 φρ.

Άλλά και οι αυτοῦς τούς 16 τόμους γρήγορα θα γίνη ό,τι έγινε διά τούς άλλους: θα υπερτιμηθώσι διότι εξαντλούνται όλονέν. Η εύκαιρία της μιᾶς δραχμῆς όχι μόνον αιώνιος δεν είνε δυνατόν να διαρκέσῃ, άλλ' ίσως ούτε μέχρι των παραμονών της Πρωτοχρονιάς· ώστε, όσοι θέλετε αλήθως να έπωφεληθήτε και να έχητε όσους θέλετε εκ των 16 τόμων της δραχμῆς, φροντίσατε εγχαίρων να τους αγοράσετε. Τό γοργόν και χάριν έχει. Ίστερον από όλίγας ήμέρας θα είνε ίσως άργά. Ημεῖς είπομεν και έλαλήσαμεν.

Ίδου τώρα και ό

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

των τόμων της «Διαπλάσεως των Παίδων».

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 έκαστος διά τούς έν Αθήναις, δραχμὴν 1,10 διά τούς έν ταῖς Έπαρχίαις και φρ. χρ. 1 διά τούς έν τῷ έξωτερικῷ—έλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οι εξῆς 16 τόμοι της «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστὰ έκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 έκαστος πωλούνται οι εξῆς 6 τόμοι της «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμάται ό 10ος τόμος.

Σημειωτέον ότι και εκ των 16 τόμων της δραχμῆς οι βαθμνηδόν εξαντλούμενοι θα υπερτιμηθώσι και αυτοί.

Έν τοῖς τόμοις της «Διαπλάσεως», ὧν έκαστος κοσμεῖται δι' 100 εἰς 130 εἰκόνων και είνε ανεξάρτητος των άλλων αποτελῶν αὐτοτελές βιβλίον εκ μεγάλων σελίδων 192, έμπεριέχονται, εκτός της άλλης ποικίλης, εξόχως έπαγωγῶ, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ὕλης, και τά εξῆς ήθικώτατα και τερπνά μυθιστορήματα:

Ό Άνοικτόκαρδος, έν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροί Σωματοφύλακες, έν τῷ 7ῳ και 8ῳ.—Ό Βράχος των γλάρων, έν τῷ 9ῳ.—Ό Μικρὸς ήρως, έν τῷ 10ῳ.—Ό Κόρη τού Γεροθωμά, έν τῷ 11ῳ.—Ό Ιωάννης Καστέρας, έν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ.—Ό Κερβάνιον έν τῷ 13ῳ και 14ῳ.—Αἱ Διεταῖς διακοπαί, έν τῷ 15ῳ και 16ῳ.—Ό Πλοίαρχος, έν τῷ 17ῳ και 18ῳ.—Ό Γυφτοπούλα, έν τῷ 19ῳ και 20ῳ.—Ό Άδελφούλα μου, έν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοί άνθρωποι έν τῷ 21ῳ.—Ό Μικρὸς λόρδος, έν τῷ 22ῳ.—Ό Κληρονόμος τού Ροδινσῶνος, έν τῷ 23ῳ και 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τού άντιτίμου (Δεκτοῦ και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται, δι' έπιστολῆς συστημένης, κατ' εύθείαν: Πρὸς τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, Έκδότην της «Διαπλάσεως των Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Αθήνας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΣΑΝΙΔΟΣ

“Ένας φίλος μου, ο οποίος έζησε πολλών καιρών εις την ‘Αγγλίαν, μου διηγήθη την ιστορίαν αυτήν.

Πλησίον τῆς πολίχνης Έρτον υπήρχεν ένα εὐμορφον λειβάδι, με τὸν μικρόν του καταρράκτην, με τὸ χαριτωμένον του ποταμάκι καὶ με ἕνα μονοπάτι, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὴν ἄλλην, τὸ ὁποῖον ἐκοντόμενε τὸν δρόμον τοῦ ὁδοιπόρου. Τὸ λειβάδι αὐτὸ ἦτο κτῆμα τῆς Κοινότητος. Χωρὶς νύνηκην εἰς κανένα, ἀνήκεν εἰς ὅλους. Ἀπετέλει τὴν χαρὰν τῆς πολίχνης, τὴν διασκέδασιν τῶν παιδίων, τὸν περίπατον καὶ τὸν ἀναπαυτικὸν σταθμὸν τῶν γερόντων.

Ἀφ’ ἐτέρου εἰς τὴν πολίχνην, εἰς τὸ μαγαζεῖον ἐνὸς ξυλουργοῦ, ὑπῆρχε πρὸ πολλοῦ μία σανὶς τετραγώνος, παλαιά, σκεπασμένη ὅλη ἀπὸ σκόνην καὶ ἀπὸ ἀράχνες.

Τὰ παιδάκια τῆς γειτονίας εἰσέρχοντο συχνὰ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ μαγαζεῖον καὶ ἐπαίξαν με τὰ ροκανίδια καὶ με τὰ ξυλαράκια που ἐπιπταν κάτω. Καμμίαν φοράν, δύο καὶ τρία μαζί, ἐκάθηντο πλησίον τῆς παλαιᾶς σανίδος καὶ ὠμιλοῦσαν διὰ τὸ λειβάδι, διὰ τὸ ποταμάκι με τὰ χείλια, διὰ τὴν δεξαμενὴν τοῦ καταρράκτου, ὅπου ἦτο τὸσον εὐμορφὰ νὰ λούεται κανεὶς, διὰ τὴν ὥραίαν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν καὶ διὰ τὰς ὑπαιθρίους διασκέδασεις.

Ἡ γηραιὰ σανὶς ἤκουσε τὸς ἀνὰ νὰ ὠμιλοῦν δι’ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα, διὰ τὰ εὐμορφα μέρη ὅπου τὰ παιδία ἐπήγαιναν καὶ ἐπαίξαν ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ, ὥστε κατελήθη ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν πόθον νὰ φήσῃ τὴν γωνίαν τῆς καὶ νὰ ὑπάγῃ ἔξω καὶ αὐτὴ, νὰ ἴδῃ τὰ παιδικὰ παιγνίδια, τὸν λαμπρὸν ἥλιον καὶ τὰ καταπράσινα λειβάδια.

Ὁ χειμὼν ἐπέραςε καὶ ἡ σανὶς ἐμενεν ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Τέλος πάντων ἕνα πρωὶ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως, ἕνας ἄνθρωπος, γνωστότατος ὡς πολὺ πλούσιος καὶ συγχρόνως πολὺ φιλάργυρος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκρατοῦσε ἕνα ραβδί εἰς τὸ χεῖρ καὶ ἡ μορφή του ἦτο πολὺ στυγνὴ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠμίλησε πρὸς τὸν ξυλουργὸν ἄλλ’ ἡ σανὶς δὲν ἤμυρρε νὰ κούσῃ τί φησὶ, διότι ὁ μικρὸς μολυβδόμος, ἕνα παιδί με μαλλιά κατὰ σγουρά, φουντωτά, ἐπρίονε με ὅλην τὴν δύναμιν ἐκεῖ πλησίον ἕνα ξύλον χονδρόν.

Μετ’ ὀλίγον ὁ ξυλουργὸς ἔσυρε τὴν σανίδα ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς καὶ ἀφ’ οὗ τὴν ἐσκολίπισε, εἶπε:

— Αὐτὴ ἡ σανίδα θὰ σὰς κάνῃ, ὑποθέτω.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ στυγνὸς ἄνθρωπος. Νὰ τὴν πλανίσῃτε γρήγορα καὶ

νὰ τὴν στρίψῃτε εἰς τὸν κοσμηματογράφον, ἐδῶ δίπλα.

Ἡ σανὶς ἐπλανίσθη με εὐκολίαν, διότι δὲν εἶχε ρόλους. Πόσον ἦτο υπερέφανος διὰ τὴν ὥραίαν τῆς ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν καὶ πόσον ἐκολακεῖτο πού τὴν ἔστειλναν εἰς τὸν κοσμηματογράφον!

Ὁ στυγνὸς ἄνθρωπος ἦτο ἐκεῖ, ὅταν ἡ σανὶς ἔφθασεν· ἐκρατοῦσεν ἕν χαρτί γραμμένον καὶ εἶπε:

— Νὰ μου ζωγραφίσετε, σὰς παρακαλῶ, αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐπάνω ‘ς αὐτὸ τὸ σανίδι. »

Ἐνεχείρισε τότε εἰς τὸν κοσμηματογράφον τὸ χαρτί καὶ ἔφυγε. Ἀλλ’ ἐπ’ αὐτὴν τὴν σανίδα μελανοῦ χρώματος ἐκαλύψαν τότε τὴν σανίδα καὶ κατόπιν ἐζωγράφησαν με λευκὸν τὰς λέξεις που ἔγραφε τὸ χαρτί. Μετ’ ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ἴδιος. Τὴν ἐκάρρωσε εἰς τὴν ἄκρην ἐνὸς ὑψηλοῦ πασσάλου, τὴν ἐφορτώθη εἰς τὸν ὁμὸν του καὶ ἐπήγε κατ’ εὐθείαν εἰς τὸ λειβάδι, ὅπου ἔτρεχε τὸ ποταμάκι με τὰ χείλια. Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν τῆς σανίδος! Ἀφ’ οὗ ὑπερεπήδησε τὸν πρῶτον φράκτην ὁ ἄνθρωπος, ἐρύττεσε τὸν πᾶσαν ὁμὸν εἰς τὸ χῶμα καὶ ἀπῆλθε.

Ἡ σανὶς ἤρχισε τότε νὰ βλέπῃ με θαυμασμὸν τὸ χλοερὸν λειβάδι, τὸν γαλανὸν οὐρανόν, τὰ πτηνὰ που ἐπετεροῦν με κελαδῆματα καὶ τὰ ἄνθη που ἔθαλλον γύρω τῆς παντοῦ. «Τώρα σὲ λίγο τὰ παιδία θὰ ἔλθουν, ἐσκέπτετο κατευχαριστημένη ἡ σανὶς, πόσον θὰ χαροῦν νὰ με ἴδωσιν ἐδῶ! Τὰ κοριτσάκια θὰ γελάσουν, θὰ τραγουδήσουν καὶ θὰ χορεύουν μπροστὰ μου, θὰ κάμουν γιρλάντες ἀπὸ λευκάνθημα νὰ με στολίσουν καὶ ὅταν θὰ ρίπτουν τὴν σπαῖρην τὰ ἀγόρια, ἐγὼ θὰ τοὺς χρησιμεύω ὡς σημάδι. Δὲν ἐξέχασα τί ἔλεγαν διὰ τὰς θεωρίδας τῶν διασκεδάσεων, ἐκεῖ εἰς τὸ μαγαζί. Εἶμι πολὺ εὐτυχὴς τώρα, καὶ θὰ εἶμι ἀκόμη πλεονέκτητος, ὅταν θὰ ἔλθουν καὶ τὰ παιδία.

Καὶ τα περιέμενε. . . Ἐπὶ τέλους ἤκουσεν ὁμιλίαν πλησίον τοῦ φράκτου. Ἦρχετο ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον ὠδήγούσε ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν τυφλὸν τοῦ παπποῦ ὅταν εἶδε τὴν πινακίδα, τὸ κοριτσάκι ἐσταμάτησεν ἔξωθεν καὶ εἶπε:

«Δὲν μπορούμε νὰ ἐμδοῦμε ‘ς τὸ λειβάδι σήμερα, καλὲ μου παππού.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ὁ γέρον· γιατί σήμερα δὲν θὰ ἐμδοῦμε ὅπως χθές; Τί σε φοβίζει, μικρὴ μου Φανή; Μήπως ἔχουν βῆδρα ‘ς τὸ λειβάδι;

— Ἀ ὄχι· δὲν εἶνε αὐτό· εἶπε τὸ κοριτσάκι. Ἐχουν βῆδρα ἐκεῖ μία μαύρη σανίδα, ποῦ πρέπει νὰ λέγῃ πῶς δὲν ἔχουμε πειὰ τὴν ἄδεια νὰ περπατήσωμεν ‘ς τὸ λειβάδι.

Ἡ θῆλῃς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιγραφήν, ἀλλὰ δὲν το κατῴρωσε, διότι οὔτε νὰ

συλλαβίσῃ δὲν ἤξευρεν ἀκόμη καλά-καλά.

«Διάβασέ μου τὰ γράμματα, ἕνα—ἕνα με τὴ σειρά» εἶπεν ὁ παππούς.

Τὰ γράμματα τὰ ἐγνώριζε καλά τὸ κοριτσάκι καὶ τὰ εἶπε ἕνα-ἕνα με τὴν σειράν εἰς τὸν παπποῦν. Ὁ γέρον τα ἤκουσε με προσοχήν. Δὲν ἐφάνη νὰ ἐθύμωσεν· ἐκίνησεν ὅμως μελαγχολικῶς τὴν λευκόμαλλον κεφαλὴν του καὶ εἶπε:

«Χρόνια καὶ χρόνια τώρα περπατῶ μέσα ‘ς αὐτὸ τὸ λειβάδι· ἐπαίξα ‘ς τῆς ὀχθες τοῦ ποταμιῦ, ὅταν ἦμουν μικρὸς σὰν κ’ ἐσένα, καὶ τώρα ποῦ εἶμαι γέρος καὶ τυφλός, μάρεσει νὰκούω τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ ‘ς τὰ χαλίκια καὶ νὰ μυρίζω τὰ λουλούδια που ἀνοίγουν ‘ς τὴν χλόη. Πόσον εἶνε σκληρὸν νὰ στερηθῇ κανεὶς διαμιάς ὅλα αὐτὰ! »

Τὸ κοριτσάκι δὲν ἀπήντησε· ἀλλ’ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χεῖρ τοῦ παπποῦ, διότι τὸν ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἐλυπεῖτο ποῦ τὸν ἔδλεπε νὰ λυπῆται ἔτσι.

Δὲν ἤμπορεῖται νὰ φαντασθῇτε πόσον ἐλυπηθῇ καὶ ἡ μαύρη σανὶς, ὅταν εἶδε τὸν γέροντα καὶ τὸ κοριτσάκι νὰ φεύγουν ἐκεῖθεν σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοί. Τὶ συνέβη λοιπὸν; Τὸ λειβάδι ἐγίνε κτῆμα τοῦ φυλαργύρου ἐκείνου;

Ναί· ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος κατεῖχε καὶ ἅλλα λειβάδια ἐκεῖ γύρω. Ἐκ πνεύματος κερδοσκοπικοῦ—ἴσως δὲ καὶ διότι ἐφθόνηε ποῦ ἔδλεπε ἐκεῖ τὸσον κόσμον χαροῦμενον καὶ εὐτυχῇ,—ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς Κοινότητος καὶ τοὺς εἶπε:

«Ἐχετε ἕν κτῆμα ποῦ δὲν σας δίδει τίποτε. Νὰ μοῦ το μισθώσετε γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ με τὰ χρήματα ποῦ θὰ σας δίδω νὰ κάμετε ὅτι ὠφέλιμον ἔργον θέλετε. »

Καὶ οἱ ἐπίτροποι νομίζοντες ὅτι ἔκαμαν καλά, ἐδέχθησαν.

Δὲν ἐφαίνοντο πλέον οἱ δύο ἐκεῖνοι περιπατηταί, ὅταν ἐσχόλασαν τὰ παιδία καὶ ἔφθασαν τρέχοντα εἰς τὸ λειβάδι. Μερικὰ ἐπήδησαν τὸν φράκτην καὶ ἤτοιμάθησαν νὰ παίξουν τόπι. «Ἐνα ἄλλο ἔφερε μαζί του ἕνα καραβάκι κόκκινο, διὰ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ ποταμάκι. Ἡ σανὶς το ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὰ σγουρά του φουντωτά μαλλιά· τὸ εἶχεν ἰδῇ πολλὰς φορές νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ ξυλουργοῦ.

«Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με προσέξουν, ἐσκέφθη, καὶ θὰ παίξουν ἐλεύθερα μιὰ—δυὸ ὥρες. »

Ἀν ἦτο δυνατόν νὰ κρυφθῇ ἡ σανὶς! Διὰ τὸν αὐτὸν τῆς δὲν τὴν ἔμελε διόλου. Φθάνει νὰ μὴ τὴν ἔδλεπαν τὰ παιδία, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελε!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· εἶδε σελ. 302)

Πῶς; οὐδεὶς μέγας ποταμὸς ἐκύλιε τὰ κύματά του πλησίον τοῦ Ἐρημητηρίου; Μόνον μικρὸς ρύαξ—καὶ πάλιν ἐχρειάζετο μεγάλη ἐπιείκεια διὰ νὰ ἀποκαλέσῃ κανεὶς ρύακα τὸ ὀλίγον ἐκεῖνον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου. Ἐως τότε ὁ μικρὸς Παῦλος ἐκυπτεν εἰς τὰ διαυγῆ ὕδατά του ἐλπίζων νὰ ἴδῃ ὠραία ψαράκια εἰς τὰ ὁποῖα ἔρριπτε ψιχία ἄρτου διὰ νὰ τὰ πείσῃ νὰ ἀναβῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τώρα ἔσπευδεν εἰς τὴν ὀχθὴν τοῦ ρύακος, εὐθὺς ὡς εὗρισκε καὶ μίαν στιγμὴν ἐλευθερίας, παρατηρῶν δὲ τὰ διαυγῆ ὕδατά του, τὰ ὁποῖα ἔτρεχον με ἥσυχον ψιθυρὸν, ἐξήλθεσε τὴν τύχην των καὶ θὰ ἐπέθυμει νὰ τὰ ἀκολουθῇ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸσον ἐπόθει.

Μίαν ἑορτὴν ὁ λοχαγὸς σφοδρὰν ἔχων νευραλγίαν ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἡ θεία Σουλβία βοηθουμένη ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν ἠσχολεῖτο εἰς τὴν κατασκευὴν ἀπαραιτήτων γλυκυσιμάτων, ὁ δὲ Ἰάκωβος μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν του ἐμελέτων τὰ μαθήματα τῆς ἐπαύριον. Τὴν ἑορτὴν λοιπὸν ἐκείνην ὁ Παῦλος περιεπλανᾶτο εἰς τὸ μικρὸν σύνδενδρον δάσος, τὸ περικυκλῶν τὸν κήπον. Τὰ βήματά του τὸν ἔφερον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, πρὸς τὸν ρύακα ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε τὸ θελητὸν διὰ τὸν ὄνειροπόλον μας.

Ὡ ἐκπληξίς! μικρὸν ἀκάτιον ταλαιεῦται με χάριν ἐπὶ τῶν ψιθυρίζοντων ὑδάτων. Ἐν ἀκάτιον! ποῖα ἀνακάλυψις δι’ ἕνα μέλλοντα θαλασσοπόρον. Ὁ Παῦλος πηδᾷ εἰς αὐτό· κλείσας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φαντάζεται ὅτι ταξιδεύει μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τοὺς μαγικοὺς τόπους τοῦ ὁποῖου τὸς ἀνὰς ὠνειρεύθησαν. Ἰδοὺ διασχίζει τὴν θάλασσαν, τὴν μεγάλην καταγάλανον θάλασσαν τὴν ὁποίαν διαπλέουν τόσα πλοῖα κινδυνεύοντα νὰ καταβροχθισθῶσιν ὑπ’ αὐτῆς ὅταν ὀργισθῇ. Τώρα εἶνε ἥσυχος, τὸ δὲ πλοῖον πλέει ταχέως ὠθούμενον ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου.

Ἐξάφνα μέγα σημεῖον διακρίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα· οἱ δύο φίλοι διηθύνουν τὸ τελεσκοπίον των πρὸς τὸ ὄλον ἐμεγεθυμένο ἐκεῖνο σημεῖον· τὸ πλήρωμα περιμένει μετ’ ἀνυπομονήσας, μακρὰ δὲ κραυγὴ διαδέχεται τὴν λέξιν τῶν ἐνδόξων περιηγητῶν. Ὁ Παῦλος πρῶτος εἶπε. . . Ἐηρά! πλησίον δὲ ὁ φίλος του ἐπανέλαβεν ὡς πιστὴ ἡχώ: Ἐηρά!

Ὁ Παῦλος εὗρισκετο εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ὠραίου ὄνειρου του. Ἀλλοῖμονον! Πῶς θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐν ᾧ ἀναστενάξει ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ νομίζει ὅτι εἶνε θύμα πραγματικῆς ἀπάτης τῶν αἰσθή-

σεών του. Τὸ ἀκάτιον κακῶς προσεδεμένον ἔθραυσε τὸ λεπτὸν σχοινίον, ἀκολουθοῦν δὲ τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος παρασύρει τὸν μικρὸν ἀπερίσκεπτον. Ὁ δυστυχὴς παῖς, εἶνε μόνος, κατάμονος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τίς εἶδε ποῦ τὸν ὀδηγεῖ. Ἐως ὅτου φθάσῃ εἰς ἄγνωστον τινὰ νῆσον πρέπει νὰ ἔχῃ τροφάς, ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἔχει οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τεμάχιον ἄρτου εἰς τὸ θυλάκιόν του διὰ νὰ καταπραύνη τὴν πεινάν του. Ἀν ἐπιτεθῶσιν οἱ ἄγριοι ἐναντίον του πῶς θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ δυστυχὴς ἐξερευνητὴς θὰ πέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν των, καὶ οὐδέποτε, οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδῃ τοὺς ἀδελφούς του, τὸν θεῖον τοῦ τὸν λοχαγὸν καὶ τὴν ἀγαπητὴν του θείαν Σουλβίαν. Εἰς τὴν σκέψιν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοὶ του γεμίζονται ἀπὸ δάκρυα κατὰ τῶν ὁποίων ἀσθενῶς παλαίει. Ποῦ εἶνε τώρα;

Εὗρισκεται ἀκόμη εἰς τὸν ρύακα; Οἱ ρύακες ἐκβάλλουσιν εἰς τοὺς ποταμούς, οἱ ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ρύαξ ἐπλανήθη, ἐγίνε ποταμὸς, μετ’ ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἡ θάλασσα καὶ ἡ θάλασσα θὰ εἶνε ὁ θάνατος δι’ αὐτόν!

Ὁ Παῦλος φωνάζει, προσκαλεῖ εἰς βοήθειαν ἐν ὅσῃ εἶνε καιρὸς ἀκόμη· ἀλλ’ οὐδεμία φωνὴ τῶ ἀποκρίνεται καὶ τὸ ἀκάτιον ἐξακολουθεῖ νὰ πλῆν. Ἐξάφνα αἱ ὄχθαι πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλας. Ἀν ἤδυνάτο νὰ φθάσῃ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ κλάδου τῆς ἰτέας, τῆς ὁποίας οἱ κλάδοι κατοπτρίζονται εἰς τὸ νερόν; Τὸ μικρὸν ἀκάτιον θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ἐκκίνητον, ἴσως δὲ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον εἶνε εὐχόμενον καὶ ῥωμαλέον, δυνήθῃ νὰ πιδῇ εἰς τὴν ξηρὰν.

Ὁ Παῦλος κλίνει ὀλίγον μετὰ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του ἐγγίζει τὰ φύλλα τῆς ἰτέας, ἀκόμη ὀλίγη προσπάθεια, ὀλιγίστη ἀκόμη, καὶ θὰ ἀρπάσῃ τὸν κλάδον, τὸν σωτήρα του. Εἰς τὴν χαρὰν του τὸ παιδίον λησμονοῦν πᾶσαν φρόνησιν ἀκουμβᾷ ἀποτόμως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀκατίου. Ἀλλὰ τότε γεμίζει νερόν, ὁ δὲ ταλαίπωρος ταξιδιώτης, χάσας τὴν ἰσορροπίαν πίπτει εἰς τὸν ποταμὸν ἐκβάλλων ὀξείαν κραυγὴν. Ἡ συνεσφιγμένη χεὶρ του κρατεῖ σφιγτὰ τὸν κλάδον, ὅστις κλίνει, κλίνει ἀδυνατῶν νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Ἡ φρίκη παραλύει τὰς κινήσεις τοῦ Παύλου· τὸ νερόν εἶνε ψυχρὸν καὶ φαίνεται τόσον βαθύ. Δυστυχῇ ταξιδιῶτα τί θ’ ἀπογίνῃς; Ματαίως προσκαλεῖς εἰς βοήθειαν· μόνῃ ἡ ἡχώ ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐπίκλησίν σου. Ποῦ εἶσαι λοιπὸν, λοχαγε Ἱερώνυμε, καὶ σὺ θεία Σουλβία, καὶ σῆς ἀγαπητοὶ ἀδελφοί; Ὁ μικρὸς σὰς Παῦλος χάνεται, διότι ἡ χεὶρ του ἀφίνει ὀλίγον κατ’ ὀλίγον τὸν κλάδον ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρατεῖται, σὰς ἀποστέλλει τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν του καὶ

βυθίζεται ὑπὸ τὰ ψιθυρίζοντα ὕδατα. Τὰ ὕδατα καλύπτουν τὴν κεφαλὴν του· τετέλεσται πλέον!

Ἐν τούτοις μία παιδικὴ κεφαλὴ ἐμφανίζεται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὀχθῆς· ἡ τελευταία κραυγὴ τοῦ πνιγμένου ἠκούσθη ὑπὸ ἐνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον φθάνει καθ’ ἡν στιγμὴν ἡ κάτωχρος μορφή τοῦ Παύλου ἐμφανίζεται ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Τὸ παιδίον συνενοῖ ἀπελπιστικῶς τὰς χεῖράς του, ὠρῖα καὶ αἰσθάνεται θανάσιμον ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν του· διότι ἐγνώρισε ὅτι ὁ κινδυνεύων ἦτο ὁ Παῦλος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ φίλου του· ἐκείνου ὅστις ἐφάνη ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης του, καὶ αὐτός, ὁ Ἀνθίμος, δὲν δύναται νὰ τὸν βοηθήσῃ. Σωρεῖα σκέψων ταρασσὺν τὸ πνεῦμα του μετὰ τὴν ταχύτητα ἀστραπῆς. Εἶνε μόνος ἐκεῖ· ἡ κατοικία τῆς μητρὸς του, πτωχῆς χήρας, τῆς ὁποίας εἶνε ὁ μονογενὴς υἱός, εἶνε μακρὰν, καὶ ἡ σωτηρία δὲν δύναται νὰ προέλθῃ ἐκεῖθεν· δὲν εἰσέυρεται νὰ κολυμβᾷ καὶ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ παιδί ἐκεῖνο μέλλει νὰ πνιγῇ.

Ὡ, ὄχι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο. Καὶ τί θὰ εἴπῃ, τί θὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ με ὅλην τὴν καρδίαν του, τί θὰ εἴπῃ ὅταν ἐκεῖνος παράφορος ἀπὸ λύπην φωνάζῃ: Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου;

Ὁλοι αὐταὶ αἱ σκέψεις οὐδὲ δύο δευτερόλεπτα διήρκεσαν. Ὁ Ἀνθίμος ἐξεδύθη τὸν ἐπενδύτην του, ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ χόρτου τὰ υποδήματά του, καὶ χωρὶς ν’ ἀναλογισθῇ τὸν κίνδυνον ὠρμησεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐξηφανίσθη ὁ Παῦλος.

Δευτερόλεπτά τινα παρήλθον, — δευτερόλεπτα μακρὰ ὡς αἰῶνες—καὶ δύο κεφαλαὶ ἀνέρχονται ὑπεράνω τοῦ ὕδατος.

Ἡ μία εἶνε πελιδνὴ καὶ φαίνεται ἐσπερημένη ζωῆς· ἡ ἄλλη ὡς μεταμορφωθείσα ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀναγινωσκομένης εἰς τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς φωνάζει διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς: βοήθεια! βοήθεια!

— Βοήθεια! Ποῖος φωνάζει βοήθεια, λέγει ἀγαθὸς χωρικός, ὅστις ἐδάδιζε παρὰ τὸν ρύακα ἐπιστρέφων εἰς τὴν κατοικίαν του.

Τὸ ἀνήσυχόν του βλέμμα ἀνακαλύπτει τὰ παιδία· ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλεν ἐκεῖ διὰ νὰ σώσῃ τὰ δύο παιδία· καὶ πράγματι τὰ λαμβάνει εἰς τοὺς ῥωμαλέους βραχιόνάς του καὶ τὰ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς ὀχθῆς, τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ἀνθίμος δὲν ἔπαθε τίποτε· κλαίει δὲ μόνον προσπαθῶν νὰ ἀναζωογονήσῃ τὸν πελιδνὸν καὶ ἀκίνητον Παῦλον.

Ὁ χωρικός κινεῖ σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ποῦ πρέπει νὰ το πᾶμε αὐτὸ τὸ παιδί; Δὲν ξέρω καὶ καλὰ καλὰ, ζῇ ἄρα γε;

Ὁ Ἀνθίμος τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν κα-

τοιχίαν τῆς μητρός του· δύο λέξεις ἐξη-
γούν εἰς αὐτὴν τὴ συνέβη, ἡ δὲ πτωχὴ
γυνὴ παρέχει τὴν βοήθειάν της. Ὁ
χωρικός μαθὼν ὅτι τὸ πνιγὲν παιδίον
εἶνε ἀνεψιὸς τοῦ λοχαγοῦ, τρέχει εἰς τὸ
Ἐρημητήριον διὰ νὰ φέρῃ τὴν τρομερὰν
εἰδῶσιν.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Μαμμά, ἔστου γεύματος τὴν ὥρα
εἰς τὸ τραπέζι ἀραδιαστὰ
σὰν βλέπω τοῦ Θεοῦ τὰ δῶρα,
ἄχ, ἡ καρδιά μου δὲν βαστά·

Θυμοῦμαι τὰ φτωχά, τὰ ξένα.
Θὰ φᾶμε ἐμεῖς χορταστικά,
Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν τὰ καϊμένα
κ' ἴσως θὰ μείνουν νηστικά.

Γι' αὐτὸ πρὶν ἢ καλοκαθίσω,
πρὶν πάρω ἀκόμη νὰ γευθῶ,
τὴν ἀδείά σου θὰ ζητήσω
ἔσθ' ὅσον Πλάστη νὰ προσευχηθῶ.

Θεέ, οὐράνιε Πατέρα,
δός ἔσθ' ὡς φωνὴ μου προσοχή,
καὶ δώσε νάχουν κάθε μέρα,
τὸ φάγητό τους κ' οἱ φτωχοί.

Καὶ παραστάσου με νὰ γίνω
σὰν τὸν πατέρα μιὰ φορά,
γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἐλαφρύνω
τῶν δυστυχῶν τὴν συμφορά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Εἰς μίαν παλαιάν, πολὺ παλαιάν ἐπιστολὴν σου
ἀπαντιῶσα, *Κωμικὴ Ἀριστοφάνη*, σοῦ λέγω ὅτι
...οἱ στίχοι σου μοῦ ἤρσαν καὶ ἴσως μίαν ἡμέ-
ραν γράψης καλλιτέρους.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐγκατάστα-
σίν σου, ἀγαπητὴ *Ραφαῆλ Μόρδε*. Ὅσοι πλη-
σιέστερον ἔχω τοὺς φίλους μου, τόσο καλλίτερα.
Ἐλπίζω τώρα νὰ με συστήσης καὶ εἰς ἄλλους.
Φλογερὰ Ἀγγελὶς τοῦ Σουλίου, σὲ ἀγαπῶ πολὺ
διὰ τὴν φιλαλήθειάν σου. Νὰ μου στείλῃς καὶ
ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ ἐκλέξω. Ἀπό-
φευγε τὰς ἐμμέτρους, διότι δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλι-
κίαν σου καὶ θὰ ἐνοχλῇ πολὺ τὸν ἀγαπητόν σου
θεῖον.

Γράφε μου λοιπὸν συχνότερα, *Εὐθύμει Μα-
θητὰ*. Τὰ γράμματά σας εἶνε ἡ χαρὰ μου.
Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Γρηγόριε Παπα-
φλέσσα*. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπογράφῃς πάντοτε
καὶ μὲ τὸ ἀληθινὸν ὄνομά σου. Ὅσαι λύσεις εἶνε
ὀρθαὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Φιλὸπατρις Ἑλληνίς! αὐτὸ ἐκ τῶν τριῶν
ψευδωνύμων μοῦ ἤρσε. Πολὺ ἐχάρην ποῦ ἀπε-
φάσισες νὰ μοῦ γράψῃς, ἔστω καὶ ὕστερα ἀπὸ
τόσον καιρὸν.

Πόσος εἶσαι σύ, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεις *Ἀτυχὴς*
εἰς ὅλα; Πόθεν ἡ τόσο μαύρη ἀπογοήτευσις,
ἡ ὁποία κατέλαβε τὴν νεανικὴν σου ψυχὴν; Νὰ
σε ἤξευρα! νὰ σε ἤξευρα!... Δὲν ἔμαθες λοιπὸν
ἀκόμη τί θὰ εἴπῃ ἑλπίς καὶ τί θὰ εἴπῃ θάρρος;

Κανείς δὲν σου εἶπε ποτὲ ὅτι διὰ κανένα ὁ βίος
ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου δὲν εἶνε ἀνθρώπατος,
καὶ ὅτι ἐκεῖνος εἶνε εὐτυχὴς ὁ ὁποῖος μὲ θάρρος
καὶ μὲ ἐλπίδα ἀντιμετωπίζει τὰ ἀτυχήματα;

Νὰ εἶσαι λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς προσεκτικὴ, καλὴ
μου *Ἑλικωνίας Παρθένη*, ἀπὸ τῶν σκληρὰ
ἐπιμαρτύρησας διὰ τὴν ἀπροσεξίαν σου. Χαίρω ὅτι
τὸ πάθημά σου ἦτο περαστικόν.

Δευκὴ Δάρε, συ ἐξωγράφῃς τὴν ὡραίαν αὐτὴν
θαλασσογραφίαν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν;
Ἄν εἶνε ἔργον ἰδικόν σου, σὲ συχαίρω. Ἐχεις
λεπτότατον χερί, τὸ ὁποῖον μίαν ἡμέραν εἰμπορεῖ
νὰ κάμῃ θαύματα. Ὡς πρὸς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγά-
πην σου, τὴν ὁποίαν ἐπανεὶλημμένως ἐκφράξεις,
εὐχομαι νὰ διατηρήσῃς πάντοτε τὸν ἴδιον ἐνθου-
σιασμόν, νὰ τον μεταδώσῃς δὲ καὶ εἰς ἄλλους.

Δέξου τοὺς ἀσπασμούς μου, ἀγαπητὴ μου
Μικρὴ Ἰππεῦ, καὶ νὰ μ' ἐνθυμῇσαι πάντοτε.

Ἄν καὶ ἀργά, δέξου καὶ τὰ ἰδικά μου συλ-
λυπητήρια διὰ τὸ σκληρὸν δυστύχημά σας,
Ὁραία Κέρκυρα. Εἶμαι κατενθουσιασμένη ἀπὸ
τὰς προόδους σου. Αἱ ἀδιαιτέες διακοπαί, μόνον
δταν τὰς ἀναγνώσῃς, θὰ κρίνῃς πόσον εἶνε ἀνώ-
τεραι παντὸς ἐπαίνου.

Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν μικράν σου ἀδελφὴν, *Χρι-
στοφόρε Κολόμβε*, καὶ νὰ της εἴπῃς ὅτι τὴν ἀ-
γαπῶ ὅπως μ' ἀγαπᾷ. Σὺ δὲ νὰ μοῦ γράψῃς πάν-
τοτε. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου. Σοὶ
ὑπενθυμίζω τὴν ὀφειλήν σου.

Εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ φιλοδοξία σου τα-
χέως, *Τόξος τοῦ Φοῖβου*· εἶνε πολὺ εὐγενής.

Ἀπὸ ὅλα σου τὰ νέα ψευδώνυμα, καλλίτερα
μοῦ ἀρέσει ὁ *Ὀκτασέλλιος Κρότος*, *Μικρὴ Εὐ-
ρυτάς*. Δὲν ἐπιστολαὶ σου θελκτικώταται· ἐνόμιζα
ὅτι ταξειδεύω καὶ ἐγὼ μαζὶ σου. Εὐγε. Καὶ ἀκό-
μη ἐν εὐγῇ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Νηρηὶς τοῦ Εὐδείνου, μήπως καὶ μόνῃ σου
δὲν εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς, ἂν ἔχῃς θέλησιν; Πάν-
τοτε ν' ἀναγινώσκῃς, πάντοτε νὰ καταγίνεσαι
καὶ νὰ ἰδῇς πόσον αἱ γνώσεις σου θαυμάσιον βαθ-
μὸν, ὥστε νὰ μὴ ζηλεύῃς πλέον τὰς ἐξερχομέ-
νας ἀπὸ ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια. Πνευματικὰς
ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα στέλλε μου καὶ
ἐγὼ θὰ ἐκλέγω τὰς ἐπιτυχεῖς καὶ θὰ τὰς δημοσι-
εύω.

Μὴν ἀνησυχῇς, *Ἡρατὼν τῆς Σάμου*· ὅσας
λύσεις μοῦ ἔστειλεις, ὅλαι ἔφθασαν εἰς τὸ Γρα-
φεῖόν μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Δεκεμβρίου.

853. Συλλαβόγραφος.

Τέσσαρα μόνον γράμματα ἐάν τα παραθέσῃς,
Ὅπως φέρων καὶ γνωστὸν δένδρον θάποτελέσῃς
Ἐστὴν ὑπὸ Ἰουλίας Π. Θεοφύλακτου

854. Στοιχειόγραφος.

Ζῶν τι ἀγριώτατον ἄμα καὶ ῥωμαλέον
Ἰστὰ δάση μέσα κατοικεῖ δὲν εἶνε ὅμως λέων.
Ἄν ὅμως σὺ τὸν τράχηλον θέλῃς τοῦ μεταβάλλῃς.
Μία νῆσος ἔστιν Μεσόγειον εὐθὺς θὰ ξεπροβάλλῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου τῶν Κινοσεκτεῶν Ὁρέων.

855. Αἵνιγμα-δημῶδες.

Πράσινοι γεννιήθηκα,
Μαῦρος ἐκἀντήθησα
Καὶ τώρα ἴσ' ἄ γράμματα
Κουνοῦνται καὶ τὰ δόντια μου.
Ἐστὴν ὑπὸ Παπαγιάννου Π. Πετρίτου

856. Ἀστήρ.

+ + + Νάντικατασταθῶσι οἱ σταυ-
+ + + ροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
+ + + ὥστε νὰναγινώσκειται καθε-
+ + + τὴν τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μου-
+ + + σῶν, ὁρίζοντός το ὄνομα
+ + + θεῶν, διαγωνίως δὲ τὸ ὄνομα
+ + + νήσου τῆς Τουρκίας καὶ κρά-
+ + + τὸς εὐρωπαϊκοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Β. Καρδαμάκη

857. Πυραμῖς.

+ Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ σταυροὶ διὰ γραμμάτων
+ ὥστε νὰναγινώσκειται τὸ
+ ὄνομα μουσικοῦ ὄργάνου·
+ αἱ δὲ ἐξ στιγμῆς τῆς βά-
+ σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ ν' ἀποτε-
+ λῶσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες τὸ
+ ὄνομα χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ αἱ ἀνωτέρω
+ δύο τὸ ὄνομα ζώου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτκου τῶν Δασκῶν

858. Κρικωτόν.

κα Εἰς τὴν θέσιν τῶν σταυ-
+ ρῶν νὰ τεθῶσι λέξεις ὥστε
+ μὺς ὅς ἐκάστη τούτων νὰ σχημα-
+ τίξῃ μίαν λέξιν μετὰ τῆς
+ ἁμα προηγούμενης καὶ ἐτέραν
+ μετὰ τῆς ἐπομένης. Ἡ ὀρθογραφία παρα-
+ βλέπεται.

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωσιποῦλου

859-860. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Ἔστι δίκη ὀφθαλμὸς ὅς τὰ πάνθ' ὀρᾷ.
2. Ἡ Θάσος ἀπέναντι τῆς Καβάλλας κεῖται.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμαντῆρος Θεοδοσίου

861-864. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-
ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλ-
λαι τόσαι λέξεις:

Λάκκος, συρμός, μωρέα, Ἀρειός.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρχιμ. τοῦ Μαθηματικοῦ

865. Ἑλλητισοῦμφωνον.

Ε-αι-α-ο-η-αι-α-ω-ο-ι-η-α.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπολλωνίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Αὐγούστου Ι. Γ.

737. Ἄνδρος (ἂν, Ἄνδρος).—738. Φλόξ,
ἄξος.

739. Π Π 740. Ε Ν Ν
ΠΑΝ Α Ε Α
ΠΟΝΟΣ ΒΜΚ
ΠΑΝΑΜΑΣ ΑΡΜΕΝΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΑΣΤ
ΣΑΣ Ε Ι Ι
Σ Π Σ Α
741. Ρ Ι Ν Η 742. Σ Υ Ρ Ο Σ
Ι Ρ Ι Σ Α Α Μ Ι Α
Ν Ι Ν Α Κ Ι Μ Ω Ν
Η Σ Α Υ Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Ο Δ Ω Ν

743. Κ Κ 744. Μ
Α Γ Υ Ι Α Ο
Ρ Υ Ν
Χ Ρ Ι Σ Ν
Α Α Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ
Ρ Ο Δ Ο Ν Χ
Ι Ι Ο
Α Ι Τ Ν Α Ν
Σ Σ

745-746. 1. Σκῶτος, σκῶτος, κότος, κόρος,
ὄρος, ὄος, ἄλλος. 2. Ἄγχιος. 3. Ἄρτα, ἄρα,
ἤρα, ἥρας, ἥρος, ὄρος, ὄλος. 4. Βόλος. —747-
748. 1. Σύρος, 2. Κέως. —749-752. Ἡ ἀν-
τικατάστασις γίνεσθαι διὰ τοῦ γράμματος ρ, αἱ
δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Ῥόδος, ἄρᾱς,
θῆρα, φόρος. —753-757. 1. Γορίλας. 2.
Νυκτερίς. 3. Ἀσπάλξ. 4. Αἰλὺρος. 5. Ἀρ-
κτος. —758. ΓΥΑΠΗΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ
(1. Γαλτῆρ. 2. Ὑμητός. 3. Αἰλῆ. 4.
Γαλκός. 5. Πρίων. 6. Πύργος. 7. Οὐδ-
ρος. 8. Σηπίας). —759. ΣΕΙΡΙΟΣ (1. ΣΕΙ-
ρήν. 2. Ρίον. 3. Οὐπριον). —760. Κάλ-
λιστον χρῶμα τὸ τῆς αἰδοῦς ἐρυθρῆς. —761. Τὸ
νὰ εἰσεύρῃ τις νὰ σιωπᾷ ἐγκαίρως εἶνε μέγα
προτέρημα.